

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 315/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. H., N., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., H., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 53/2010 z 24. februára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. H. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2011 doručená sťažnosť E. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 53/2010 z 24. februára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 50/2009 z 19. októbra 2009 uznaný za vinného zo skutku kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 20 mesiacov. Poškodeného D. G. odkázal okresný súd s uplatneným nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom konštatoval, že okresný súd síce správne zistil skutkový stav, ale hodnotiac výpovede svedkov a ďalšie zabezpečené dôkazy došiel k nesprávnym právnym záverom, a preto považoval rozsudok za nezákonný. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 To 4/10 z 15. apríla 2010 odvolanie sťažovateľa zamietol. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 53/2010 z 24. februára 2011 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dovolací súd vo svojom rozhodnutí na strane 4 odsek 4 uviedol, že pri namietanom dovolacom dôvode podľa § 371 písm. i/ Tr. por. je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého sťažovateľ E. H. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa.

Ja tvrdím, že rozhodujúce skutkové zistenia vyplývajúce z dôkazov zhromaždených v trestnom spise v trestnom konaní každý jednotlivito a navzájom vo vzájomnej súvislosti svedčia o tom, že v kritickom čase, keď som sa bránil fyzickým útokom štyroch osôb, som konal v režime nutnej obrany podľa § 25 odsek 1 Tr. zák.

Vo veci doposiaľ konajúce súdy toto moje konanie a celý incident po právnej stránke posúdili nesprávne, následne nesprávne právne vyhodnotili zistený skutkový stav

zhromaždenými dôkazmi a potom použili nesprávne hmotnoprávne ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona.

Najvyšší súd SR vo svojom uznesení na strane 5 odsek 1 uvádza, že v dovolacom konaní je viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvého a druhého stupňa a nie je oprávnený posudzovať hodnotenia dôkazov a závery, ktoré súdy z dokazovania vyvodili, nemôže „prehodnocovať“ výpovede svedkov z hľadiska dôveryhodnosti.

Podľa môjho názoru súd prvého a súd druhého stupňa pri voľnom, nestrannom, objektívnom hodnotení dôkazov by prišli k záveru, že moje konanie, keď som sa kritického dňa bránil útokom štyroch chlapcov, ktorí sa navzájom dlho predtým poznali, vykazuje znaky nutnej obrany. Nestranný svedok M., ktorý mňa ako vyplýva zo spisu poznal predtým iba z videnia, na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa vypovedal, že ma napadli spolu štyria chlapci a to tak, že do mňa kopali. J. M. uviedol, že to videl a číslovku štyria označujúc ňou útočníkov použil vo svojej výpovedi najmenej 5 krát, keď doslova vypovedal že zasiahol do bitky tak, že tých 4 chlapcov odo mňa rozdeľoval, lebo 4 na jedného je príliš veľa, je to neférové. /vid' zápisnica OS Humenné zo dňa 08. 06. 2009 strana 5 odsek 1/. Svedok J. M. doplnil svoju výpoveď do zápisnice na verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Prešove zo dňa 15. 4. 2010 keď na strane 2 odsek 3, 4 vypovedal, že keď vyšiel z P., videl H. na zemi pri ňom boli 4 chlapci, on zasiahol a potom ma jeden chlapec opätovne zvalil na zem. Na otázku člena senátu JUDr. F., čo tí štyria v čase incidentu robili, svedok M. uviedol, že doňho /do H. kopali/, ďalej uviedol, že jeden z tých štyroch do mňa určite kopol.

Na farebnej fotografii, ktorú som ako dôkaz predložil do spisu, sú zreteľne viditeľné stopy zubov G. po tom, čo ma uhryzol v spánkovej oblasti hlavy vľavo.

Neviem, kto ako štvrtý okrem G., D. a T. v kriticky deň na mňa útočil.

Je neuveriteľné vyhodnotenie skutku, keď štyria spolužiaci poznajúci sa najmenej 4 roky z jednej školy nohami kopú mňa ležiaceho na zemi a keď sa snažím týmto trvajúcim útokom brániť, tak podľa vyhodnotenia polície, prokuratúry a vo veci doposiaľ konajúcich súdov spáchal som touto obranou prečin výtržníctva.

Zhromaždené dôkazy tak vo veci konajúce orgány činné v trestnom konaní a doposiaľ konajúce súdy vyhodnotili absurdne tak, že dvaja z útočníkov, ktorí ma fyzicky napadli, sa ocitli v pozícii svedkov, útočník čo ma najviac bil, kopal a hrýzol zubami, je dokonca v pozícii svedka, poškodeného, štvrtý útočník doposiaľ je neznámy.

Najvyšší súd SR opomenul, respektíve žiadnym spôsobom nevyhodnotil moju argumentáciu uvedenú v dovolaní, že odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal s obsahom svojho uznesenia vyhláseného na pojednávaní dňa 24. 6. 2009, keď sv. G. uložil poriadkovú pokutu vo výške 100.- Eur. Zo spisu nie je zrejmé, či v ďalšom konaní súd uloženú pokutu odpustil alebo či táto bola uhradená.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu SR tak nie je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou /§ 168 odsek 1 Tr. por./.»

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo na spravodlivé súdne konanie E. H. vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky upravené v článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR zn. 6 Tdo 53/2010 z 24. 02. 2011 bolo porušené.

2/ Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zn. 6 Tdo 53/2010 z 24. 02. 2011 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3/ Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť náhradu trov konania E. H. v sume 123.50,- Eur za každý právny úkon a hodnotu režijného paušálu 7.41,- Eur právnenému zástupcovi JUDr. J. K... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia JUDr. J. K...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie *z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Nesprávne posúdenie zisteného skutku sťažovateľ zakladal na tom, že výpovede svedkov vypočutých v doterajšom konaní boli vyhodnotené v rozpore s § 278 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa jeho názoru výpovede svedkov boli nedôveryhodné. Poukázal na to, že svedok M. vo svojej výpovedi uviedol, že videl, ako sťažovateľa napadli štyria muži, čo bolo podľa neho neférové, a preto sťažovateľa bránil. V žiadnom štádiu trestného konania tento svedok nevypovedal, že videl sťažovateľa, ako aktívne útočí na poškodeného. Súdy podľa sťažovateľa žiadnym spôsobom nevyhodnotili a nevzali do úvahy skutočnosti, ktoré boli uvedené v písomnom odôvodnení odvolania. Súdy podľa jeho názoru pri vyhodnotení dôkazov vôbec nebrali do úvahy, že svedkovia sú spolužiaci.*

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol:

«Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. možno v dovolaní uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytykané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť i to, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, ktorými sa v dovolaní odôvodňuje existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Dôvody dovolania teda treba chápať materiálne, a preto nestačí na ne len formálne poukázať v podanom dovolaní, aby sa tým vyhovel ustanoveniu § 374 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., z jeho dikcie vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietat' výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin nejde alebo ide o iný trestný čin, než za ktorý bol obvinený uznaný vinným. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytykať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

V tejto súvislosti je treba pripomenúť, že podstatou právneho posúdenia skutku, ako posúdenia hmotnoprávneho, je aplikácia hmotného práva, t. j. trestného zákona na skutkový

stav, ktorý zistil súd. Tu je potrebné zdôrazniť, že predmetom právneho posúdenia je skutok tak, ako ho zistil súd. V posudzovanej veci to znamená, že dovolací súd pri namietanom dovolacom dôvode podľa § 371 písm. i/ Tr. por. je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený E. H. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že námietky obvineného uvádzané v dovolaní smerujú proti spôsobu vykonania a hodnotenia dôkazov nižších súdov pri ustáľovaní skutkového stavu (nehodnovernosť svedkov, zaujatosť svedkov, svedok M. nevypovedal, že videl, aby obvinený aktívnym spôsobom fyzicky útočil).

Najvyšší súd v dovolacom konaní je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého a druhého stupňa. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže preto „prehodnocovať“ výpovede svedkov z hľadiska dôveryhodnosti, ako to požaduje obvinený v podanom dovolaní. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. V dôsledku uvedených skutočností iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa hmotného práva.

Z dôvodov dovolania je zrejmé, že obvinený namieta spôsob, akým súdy vyhodnotili v jeho neprospech vykonané dôkazy a ako posúdili skutok, ktorého sa dopustil. Skutok tak, ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky žalovaného trestného činu, a preto rozhodnutie napadnuté dovolaním nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Preto dovolací dôvod tak, ako je uvedený v podanom dovolaní, nie je daný.»

V nadväznosti na citované ústavný súd poukázal na znenie § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovení § 368 a nasl. Trestného poriadku týkajúcich sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu (obdobne III. ÚS 215/2010).

Námietky sťažovateľa uvedené v sťažnosti spočívajú v tvrdení o:

- nesprávnom vyhodnotení dôkazov vo veci konajúcimi súdmi,

- opomenutí najvyššieho súdu vysporiadať sa s jeho argumentáciou, že odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na skutočnosť, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s uznesením vyhláseným na pojednávaní 24. júna 2009, keď svedkovi G. uložil poriadkovú pokutu, pričom zo spisu nie je zrejmé, či v ďalšom konaní súd uloženú pokutu odpustil, alebo táto bola uhradená.

Z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu zjavne vyplýva, z akého dôvodu najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Ústavný súd sa nestotožňuje s námietkami sťažovateľa o alibistickom prístupe najvyššieho súdu alebo o jeho nezaujme na základe dôvodov dovolania preskúmať uznesenie krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne zreteľne poukázal na svoju pozíciu v rámci dovolacieho konania, keď konštatoval, že jeho úlohou je náprava v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, nie však revízia skutkového stavu. Vo vzťahu k námietke nesprávneho hodnotenia dôkazov vo veci konajúcimi súdmi sa ústavný súd stotožňuje s už citovanou argumentáciou najvyššieho súdu obsiahnutou v odôvodnení namietaného uznesenia týkajúcou sa výkladu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a v celom rozsahu na ňu poukazuje. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú akceptovateľnosť a udržateľnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj vo vzťahu k tejto námietke z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v dovolaní, že *„odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal s obsahom svojho uznesenia vyhláseného na pojednávaní dňa 24. 6. 2009, keď sv. G. uložil poriadkovú pokutu vo výške 100 Eur“* a *„zo spisu nie je zrejmé, či v ďalšom konaní súd uloženú pokutu odpustil alebo či táto bola uhradená“*, treba prisvedčiť sťažovateľovi. Toto odôvodnenie v uznesení najvyššieho súdu naozaj chýba. Avšak ústavný súd dodáva, že jeho absencia (keďže nemá žiadnu súvislosť s otázkou viny a trestu sťažovateľa) nemá žiaden vplyv na ústavnú konformnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu a jeho zlučiteľnosť s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vychádzajúc z citovanej judikatúry, obsahu námietok sťažovateľa, ako aj odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba kvalifikovať ako ústavne udržateľné a zlučiteľné s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň dodáva, že namietané uznesenie najvyššieho súdu v žiadnom ohľade nevykazuje znaky svojvôle. Naopak, závery najvyššieho súdu vyslovené v označenom rozhodnutí je potrebné charakterizovať ako logické a úplne legitímne.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, lebo najvyšší súd v dostatočnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia tohto rozhodnutia v súlade s limitmi čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 215/2010).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011